

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI TƯ

LÂM BÌNH CHI NHỤC MẠ HIỀN THÊ

Giữa bức màn kiếm quang dày đặc Mộc Cao Phong hò hét không ngớt, lúc vọt lên cao lúc hạ xuống thấp vẫn dấy vẻ oai phong凛冽.

Mấy lần Lâm Bình Chi toan phá bức màn kiếm quang đánh thẳng vào song đều bị đà kiếm hất ra.

Dư Thượng Hải đứng ngoài theo dõi cuộc đấu hồi lâu thấy bức màn kiếm dần dần thu hẹp lại chỉ còn chừng nửa thước hiển nhiên Mộc Cao Phong sắp lâm vào tình trạng không kế tiếp nội lực được nữa. Hắn liền rú lên một tiếng cầm kiếm xông ra tấn công liên ba chiêu. Kiếm phong rít lên veo veo. Chiêu nào cũng nhằm vào những chỗ yếu huyệt trên lưng Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong thừa cơ Lâm Bình Chi phải xoay tay kiếm lại đỡ gạt kiếm chiêu của Dư Thượng Hải cũng vung đà kiếm ra quét lẹ vào hạ bàn Lâm Bình Chi.

Kể ra Mộc Cao Phong và Dư Thượng Hải đều là những bậc tiền bối nổi danh mà hiệp lực giáp công một gã thiếu niên hậu bối như Lâm Bình Chi thì không khỏi tổn thất thể diện rất nhiều theo quy củ võ lâm. Nhưng quân đệ tử phái Hằng Sơn dù chẳng ưa gì hai lão Dư Mộc song lại thấy Lâm Bình Chi dọc đường đã hạ sát phái Thanh Thành bằng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc chẳng chút dung tình, mặt khác họ nhận rõ một mình Dư Thượng Hải hay Mộc Cao Phong đều không phải là địch thủ của Lâm Bình Chi vậy bây giờ hai tay đại cao thủ này có hiệp lực tấn công gã họ cũng chẳng lấy chi làm kỳ mà còn cho là một sự tự nhiên. Ai nấy đều cùng một ý nghĩ:

- Nếu hai lão Mộc, Dư không liên thủ với nhau thì chống lại những chiêu kiếm quỷ khốc thần sâu của Lâm Bình Chi làm sao được.

Bây giờ Mộc Cao Phong đã có thể biến thế đánh thi triển những kiếm chiêu vừa thủ vừa công.

Lâm Bình Chi thấy vậy hơi mừng thầm.

Từ lúc Mộc Cao Phong được Dư Thượng Hải xông ra trợ chiến hai bên đã qua lại ngoài hai chục chiêu. Đột nhiên Lâm Bình Chi xoay tay trái một vòng gã đảo ngược cánh quạt ra ngoài điểm luôn mấy cái cực kỳ mau lẹ. Đầu cánh quạt của gã có đặt mũi kim nhọn dài chừng nửa tấc nhằm đâm vào huyệt hoàn khiêu bên chân phải Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong giật mình kinh hãi vội hươi đà kiếm lên gạt nhưng thủ pháp Lâm Bình Chi còn nhanh hơn lão một chút nên tuy lão gạt được mũi kim trạch khỏi huyệt hoàn khiêu mà vẫn bị đâm trúng vào huyệt đạo chân trái. Lão cảm thấy chân trái tê chồn rồi không dám cử động nữa chỉ đứng yên một chỗ múa tít thanh kiếm để bảo vệ toàn thân. Sau hai chân lão dần dần kiệt lực không đứng vững được phải quỳ gối xuống.

Lâm Bình Chi cười khanh khách nói:

- Đến bây giờ lão mới quỳ gối dập đầu....

Gã chưa dứt lời thì chiêu kiếm của Dư Thượng Hải đánh tới gã phải vung kiếm lên gạt. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng rùng rợn.

Lâm Bình Chi lại nói tiếp:

- Như vậy hơi chậm mất rồi.

Lại một chiêu kiếm đánh tới. Lâm Bình Chi xoay tay đánh chát lại một cái rồi phóng chiêu phản kích liền ngay.

Mộc Cao Phong hai chân đã quỳ mọp xuống đất mà tay vẫn múa tít thanh đã kiếm không chậm lại chút nào để khởi thế công mãnh liệt.

Lão còn biết rõ mình nhất định thất bại rồi nên chiêu nào cũng đánh thực mạng hòng đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Lúc mới khởi cuộc chiến đấu. Mộc Cao Phong chỉ giữ thế thủ ít khi phản kích thì bây giờ lại biến thành thế công không thủ vì lão không kể gì đến tính mạng mình nữa. Lão đánh rất quá khiến Lâm Bình Chi chưa thể làm gì được lão trong một thời gian ngắn.

Dư Thượng Hải cũng nghĩ bụng: nếu trong vòng hơn chục chiêu không thắng được đối phương mà Mộc Cao Phong sắp té đến nơi thì một mình tất thất bại. Hắn nghĩ vậy liền múa tít thanh trường kiếm tấn công nhữ vũ bão.

Lâm Bình Chi đột nhiên nổi lên một tràng cười rất dài.

Dư Thượng Hải bỗng hai mắt tối sầm lại chẳng nhìn thấy gì nữa.

Kế đó một luồng gió thổi hai vai mát rượi rồi hai cánh tay lia khỏi mình bay ra ngoài.

Lâm Bình Chi cười rộ nói:

- Ta không giết người cứ để người sống cụt tay đui mắt và cô độc một mình vùng vẫy giang hồ. Những đệ tử cùng gia nhân người ta cũng giết cho kỳ hết tức là trên đời người chỉ còn kẻ thù mà không có thân nhân.

Dư Thượng Hải bị chặt tay đau đớn không chịu nổi miệng lẩm bẩm:

- Gã xử trí với ta thế này còn tàn nhẫn gấp mấy lần là đâm ta một kiếm cho chết. Ta có sống ở đời cũng thành người không hiểu võ công mà còn phải chịu đựng bao nhiêu nỗi nhục nhã hành hạ nữa.

Hắn nghe rõ thanh âm Lâm Bình Chi liền xô lại đập đầu vào bụng gã. Lâm Bình Chi cười khanh khách lùi lại tránh khỏi. Không ngờ gã trả được mối đại thù rồi trong lòng cao hứng quá độ thành ra sơ ý lùi đến bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong vung kiếm chém tới làm Lâm Bình Chi dựng kiếm lên chống đỡ. Đột nhiên gã cảm thấy hai chân bị siết chặt thì ra Mộc Cao Phong đã ôm lấy rồi. Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi. Gã nhìn lại thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành từ bốn mặt nhảy xổ vào. Gã giãy giụa hai chân nhưng không tài nào thoát khỏi được hai cánh tay của Mộc Cao Phong rít chặt lại như vòng đai sắt.

Lâm Bình Chi vùng kiếm đâm vào cái bướu sau lưng Mộc Cao Phong đánh bình một tiếng. Bướu bị đâm thủng một lỗ hổng. Một luồng nước đen do lỗ thủng phun ra ngoài. Mùi tanh thúi xông lên sặc sụa cơ hồ không chịu nổi.

Biến diễn bất ngờ xảy ra phản ứng tự nhiên giục Lâm Bình Chi tự động nhảy lên để né tránh. Nhưng gã quên rằng hai chân mình đã bị Mộc Cao Phong ôm chặt không sao rút ra được. Luồng nước tanh thúi phun trúng vào mặt Lâm Bình Chi. Gã thét lên âm âm.

Nguyên làn nước hôi thối đó là do những chất kịch độc tiết ra. Thật chẳng ai ngờ cái bướu trên lưng Mộc Cao Phong lại là túi da chứa nước độc.

Lâm Bình Chi nhắm mắt lại tay trái đưa lên bụng mặt còn tay phải vùng kiếm chém loạn xà ngầu vào người Mộc Cao Phong.

Lâm Bình Chi ra chiêu cực kỳ thần tốc và chém túi bụi. Mộc Cao Phong không né tránh kịp, thực ra lão chỉ cần ôm riết lấy hai chân gã chứ không muốn né tránh.

Dư Thượng Hải nghe tiếng hai người kêu la nhận định phương hướng nhảy xổ lại há miệng cắn vào má bên phải Lâm Bình Chi.

Ba người thành thế quán giữ chặt lấy nhau không chịu buông tha mà lúc này thần trí người nào cũng nửa tỉnh nửa mê.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành thấy Lâm Bình Chi bị giữ chặt liền cầm kiếm xông tới đâm túi bụi vào người gã.

Lệnh Hồ Xung theo dõi cuộc chiến đấu ngay từ lúc đầu chàng nhìn thấy mọi biến diễn rất rõ rệt. Trước chàng còn sợ hãi nhưng bây giờ thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành xông lại chém Lâm Bình Chi chàng chẳng thể nghĩ tới mình đang bị trọng thương vội nhảy ra lượm một thanh kiếm trong vũng máu. Chàng phóng kiếm veo veo nhằm chém vào tay kiếm của bọn đệ tử phái Thanh Thành.

Bình khí chạm nhau rít lên chói chói. Đồng thời những thanh trường kiếm của bọn Thanh Thành tới tấp rớt xuống đất.

Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc cùng bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Lệnh Hồ Xung đã ra tay liền kéo lại vây quanh chàng để hộ vệ. Đồng thời chúng gạt bọn đệ tử phái Thanh Thành ra.

Tiếng găm thét của Mộc Cao Phong đã bắt đầu nhỏ dần đi, chắc lão bị nhiều vết thương nên đã đến lúc kiệt sức. Lâm Bình Chi lại bồi thêm một nhát kiếm vào lưng lão.

Dư Thượng Hải toàn thân tắm máu mà miệng vẫn cắn chặt lấy má Lâm Bình Chi, nhất định không chịu buông tha.

Lệnh Hồ Xung cứu được Lâm Bình Chi thoát chết rồi thì người chàng cũng đau đớn như dân chân tay liệt lực đứng không vững muốn ngã lăn ra.

Nghi Hòa vội giơ tay ra đỡ lấy người chàng.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Lâm Bình Chi, Dư Thượng Hải và Mộc Cao Phong giữ nhau chàng chàng thì đều sợ run, chẳng một ai dám tiến vào gỡ bọn này ra. Sau một lúc lâu Lâm Bình Chi dùng tay trái đẩy mạnh một cái hất được Dư Thượng

Hải ra đồng thời gã cũng rú lên một tiếng rùng rợn chói tai. Hiển nhiên gã đau quá không chịu nổi.

Mọi người ngó thấy má bên phải Lâm Bình Chi máu chảy ròng ròng và có một lỗ thủng thì ra Dư Thượng Hải đã cắn đứt mất hẳn một miếng thịt trên mặt gã. Bây giờ Mộc Cao Phong tắt thở chết rồi mà hai tay còn ôm chặt lấy chân Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đưa tay ra sờ vào tay lão rồi tay phải cầm kiếm chặt đứt đi mới rút chân ra được. Về mặt Lâm Bình Chi lúc này cực kỳ khủng khiếp. Quân đệ tử phái Hằng Sơn thấy thế sợ quá phải lùi lại mấy bước.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành chẳng cần để ý gì đến kẻ đại thù kéo ùa lại bên sư phụ để cấp cứu.

Bỗng nghe trong bọn chúng có người vừa khóc vừa la:

- Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ không thể chết được.

Mấy tên khác lại kêu lên:

- Sư phụ chết rồi! Sư phụ chết rồi!

Lâm Bình Chi nổi lên tràng cười hô hố như người điên và lớn tiếng reo:

- Ta đã trả được mối đại thù rồi! Ta đã trả được mối đại thù rồi.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe gã cười cũng phát sợ lùi thêm mấy bước. Nghi Hòa vực Lệnh Hồ Xung đưa lên cỗ xe lớn. Nghi Thanh và Trịnh Ngạc cỡi băng buộc thuốc lại vết thương cho chàng.

Nhạc Linh San từ từ cất bước đến bên Lâm Bình Chi nói:

- Bình đệ! Cung hỉ Bình đệ đã trả xong mối huyết cừu.

Lâm Bình Chi vẫn cười rộ không ngớt và tiếp tục la:

- Ta đã trả xong mối đại thù! Ta đã trả xong mối đại thù.

Nhạc Linh San thấy hai mắt gã nhắm chặt liền hỏi:

- Mất Bình đệ có sao không? Cần phải rửa chất độc ngay đi mới được.

Lâm Bình Chi bỗng ngẩn mặt ra, người gã lão đảo muốn té.

Nhạc Linh San đưa tay ra đỡ rồi hai người dìu nhau từng bước vào trong quán cỏ. Nàng lấy chậu nước trong dội lên đầu Lâm Bình Chi. Gã lại rú lên một tiếng rất thê thảm, hiển nhiên gã đau đớn đến cùng cực.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành đứng đằng xa nghe gã rú cũng run sợ. Lệnh Hồ Xung bảo Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội! Sư muội lấy thuốc dấu rịt cho Lâm sư đệ rồi đỡ y lên cỗ xe lớn của bọn ta để y nằm nghỉ.

Nhạc Linh San ấp úng đáp:

- Đa tạ... đại sư ca!

Lâm Bình Chi bỗng la lên:

- Không cần đâu! Không cần đâu! Việc gì phải cầu cạnh đến ai? Lâm mỗ sống hay chết chẳng liên can gì đến y.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói vậy không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Ta có điều gì đắc tội với gã đâu mà sao gã lại oán hận ta?

Nhạc Linh San cất giọng ôn hòa nói:

- Phái Hằng Sơn có thứ linh dược trị thương rất công hiệu lừng danh thiên hạ. Nếu được....

Lâm Bình Chi hầm hầm quát lên:

- Nếu được cái con khỉ.

Nhạc Linh San buông tiếng thở dài rồi lại lấy thùng nước trong đội lên đầu cho Lâm Bình Chi. Lần này gã không rút lên mà chỉ khẽ rên một tiếng. Nhưng gã nghiêng răng quát hỏi:

- Cái gì người cũng khen y hay. Y đã quan tâm đến người thì sao không đi theo y? Còn hỏi đến ta làm chi?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nhìn nhau nhón nhác.

Ai cũng biết Lệnh Hồ Xung vì tình đồng môn ngày trước quên cả thân mình đang bị thương mà ra tay cứu viện cho sư đệ cùng sư muội trong cơn hoạn nạn. Mọi người lại nhìn rõ Lâm Bình Chi mà thoát chết là nhờ sự cứu viện của Lệnh Hồ Xung. Ai cũng lấy làm kỳ là sao Lâm Bình Chi lại vô lý đến thế! Gã chẳng nghĩ đến ơn cứu mạng thì chớ lại còn buông lời oán trách làm mất cả thể diện Lệnh Hồ Xung. Quân đệ tử phái Hằng Sơn nghe Lâm Bình Chi chỉ thốt ra những lời bất nhã đều lấy làm tức giận.

Nghi Hòa không nhịn được lớn tiếng quát tháo:

- Người ta đã xả thân cứu người mà sao người chẳng được lời cảm ơn thì chớ lại còn thốt ra những lời vô liêm sỉ như vậy?

Nghi Thanh vội kéo tay Nghi Hòa can ngăn:

- Sư tỷ! Gã bị thương nặng như vậy nên biến đổi tâm tính đây lòng phần uất giận cá chém thớt. Sư tỷ chấp với gã làm chi?

Nghi Hòa tức giận đáp:

- Hừ chúng ta cũng bực mình không nhịn được.

Lúc này Nhạc Linh San lấy khăn tay khẽ đặt vào vết thương trên mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đột nhiên đưa tay phải ra đẩy nàng một cái thật mạnh. Phát đẩy này đã vận dụng toàn lực mà Nhạc Linh San lại bất ngờ nên không kịp đề phòng. Người nàng bị hất ra ngoài quán cỏ đập vào bức tường đánh huyếch một tiếng. Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Người...

Nhưng rồi chàng tự nhủ:

- Hai chúng đã thành vợ chồng. Vợ chồng chúng cãi lộn hay đánh nhau thì mình là người ngoài cũng không nên dúng vào. Hơn nữa giọng lưỡi Lâm Bình Chi hiển nhiên có ý hằn học với ta. Việc ta đem lòng luyến ái tiểu sư muội dĩ nhiên gã cũng biết rồi. Lúc này cả hai người đều đã bị thương ta không thể chen vào cho thêm to chuyện.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy nên chàng vừa quát một tiếng "ngươi" ra khỏi miệng liền lập tức dừng lại. Song lửa giận bốc lên làm cho chàng phát run.

Lâm Bình Chi tuy hai mắt không nhìn thấy sự vật song ai nói gì gã đều nghe rõ. Bỗng gã cười lạt hỏi:

- Ta nói điều vô liêm sỉ ư? Nhưng thử hỏi ai là kẻ vô liêm sỉ?

Gã trở tay ra ngoài quán nói tiếp:

- Lão lùn họ Dư cùng lão gù họ Mộc kia vì thèm khát kiếm phổ của nhà họ Lâm ta toan bài cướp đoạt và làm hại sinh mạng song thân ta. Tuy chúng là những kẻ hung tàn độc ác cũng chưa đến nỗi mất hết hành vi lỗi lạc quang minh trên chốn giang hồ. Đâu có giống như... giống như...

Gã quay lại trở vào Nhạc Linh San nói tiếp:

Giống như phụ thân con tiện nhân này là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần đã dùng những thủ đoạn xảo quyệt để hèn âm mưu lấy kiếm phổ của ta.

Nhạc Linh San đang chống tay vào tường đứng dậy nghe Lâm Bình Chi nói vậy người nàng run bần bật lại phải ngồi phệt xuống, ngáp ngừng nói:

- Làm gì... có chuyện đó?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Con tiện nhân! Ngươi còn chối cãi ư? Cha con ngươi đồng mưu nhử ta mắc câu là một chuyện rõ ràng. Ta hỏi ngươi: Một vị đại tiểu thư con gái chưởng môn phái Hoa Sơn mà đem gã cho một tiểu tử đã lâm vào bước đường cùng không nơi nương tựa như ta đây là vì lẽ gì? Há chẳng phải vì pho Tịch tà kiếm phổ của nhà ta? Kiếm phổ các ngươi đã lấy vào tay rồi thì còn cần gì đến Lâm mỗ nữa?

Nhạc Linh San rú lên một tiếng:

- Chao ôi!

Rồi tru lên khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ngươi... đặt điều đổ oan cho người ngay như vậy là không hay đâu. Ta xin thề rằng... nếu có ý ấy sẽ bị thiên tru địa lục.

Lâm Bình Chi hằn học nói:

Bọn ngươi ngấm ngấm bày ra gian kế dụ dỗ ta song khi đó ta chẳng khác kẻ bị bung mắt không hiểu gì hết. Bây giờ cặp mắt ta đã đui mù mà trái lại đột nhiên coi thấy rõ ràng. Nếu cha con ngươi không có chuyện mưu đồ thì tại sao... tại sao... Hỡi ơi... Sau khi đã thành hôn rồi ngươi còn đối đãi với ta như vậy? Chẳng lẽ... Hừ... Thôi ta chẳng nói nữa ngươi tự vấn tâm sẽ rõ.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên đáp:

- Người không... người không thể trách ta điều đó được. Người... người... Nàng đứng dậy từ từ tiến lại gần bên cạnh gã nói tiếp:

- Người đừng nghĩ quanh nghĩ quẩn nữa. Ta đối với người bây giờ cũng chẳng có gì khác trước.

Lâm Bình Chi hắng dang một tiếng chứ không nói gì.

Nhạc Linh San lại nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy trở về núi Hoa Sơn để dưỡng thương. Người không khỏi mất được cũng vậy mà không khỏi cũng thế thôi. Nếu Nhạc Linh San này không thủy chung như nhất thì thế rằng sẽ bị chết thảm bại hơn Dư Thượng Hải.

Lâm Bình Chi cười lạt nói:

- Người đưa ra những lời ngon ngọt xảo trá thì chắc người còn có âm mưu quỷ kế gì đây ta cũng chưa biết.

Nhạc Linh San không tranh luận gì với Lâm Bình Chi nữa, quay lại hỏi Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ... Lao phiền tỷ tỷ cho tiểu muội mượn cỗ xe lớn được chăng? Doanh Doanh đáp:

- Dĩ nhiên là được! Phu nhân có cần lấy thêm mấy vị tỷ tỷ phái Hằng Sơn đi hộ tống không?

Nhạc Linh San ghen ngào đáp:

- Tiểu muội không cần! Xin đa tạ tỷ tỷ.

Doanh Doanh lập tức đứng lên dắt một cỗ xe lừa lại rồi cầm dây cương đưa vào tay Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San nhẹ nhàng đỡ cánh tay Lâm Bình Chi nói:

- Chúng ta lên xe thôi!

Hiển nhiên Lâm Bình Chi không muốn Nhạc Linh San dìu dắt mà cũng không muốn đi với nàng. Nhưng cặp mắt gã đã chẳng nhìn thấy gì đi nửa bước cũng khó lòng. Gã ngần ngừ một chút rồi nhảy lên xe.

Nhạc Linh San nghiêng răng bước lên chỗ của người đánh xe. Nàng nhìn Doanh Doanh gật đầu mấy cái rồi vung roi cho lừa chạy về ngả tây bắc. Nàng không để mắt nhìn Lệnh Hồ Xung một lần nào nữa.

Lệnh Hồ Xung bàng khuâng nhìn theo cỗ xe lừa lao đi mỗi lúc một xa. Chàng đứng ngây người như tượng gỗ. Lòng chàng se lại nước mắt chỉ muốn trào ra. Chàng lẩm bẩm:

- Lâm sư đệ đi mất rồi! Tiểu sư muội cũng bị thương nếu dọc đường gặp bọn Thanh Thành báo thù thì chống thế nào được?